

Assistentbrist – vad brister?

I kölvattnet på Sveriges gynnsamma ekonomiska utveckling under de senaste åren har det uppstått en tilltagande arbetskraftsbrist i en del yrken. Framför allt i storstäderna har det blivit svårare att rekrytera folk till typiska serviceyrken som t.ex. restaurang och taxi, vård och skola. Konkurrensen om arbetskraft hårdnar. Den som betalar mest, vinner.

För oss vars livskvalitet grundar sig på personlig assistans närmar sig en katastrof. När vi inte längre får tag i lämplig personal, fungerar inte längre vår livsstil, vi blir återigen beroende av våra anhöriga, tvingas flytta tillbaka till de kommunala tjänsterna eller t.o.m. till boendeservice.

Regeringen har blivit medveten om vårt utsatta läge. Man har tillsatt en arbetsgrupp. Men hittills lär diskussionen ha handlat mest om att uppgradera assistansyrkets status genom information och dylikt. Visst är det bra att påpeka att assistenter gör ett nyttigt, meningsfullt arbete, att bra personlig assistans erfordrar personlig mognad, kompetens och mångsidighet. Men det var lättare att få tag i assistenter på 80-talet. När vi var de enda som använde begreppet "personlig assistans" och samtidigt kunde erbjuda konkurrenskraftiga löner. Då förhandlade vi oss fram till vettiga ersättningsnivåer med enskilda kommuner. Sedan 1994 när LASS trädde i kraft, är det Socialdepartementet som fastställer beloppet för timersättning för personlig assistans varje höst.

Socialdepartementets expertgrupp borde jämföra utvecklingen av timersättningen för personlig assistans med kostnadsutvecklingen i andra servicebranscher. 1997 betalade exempelvis Socialdepartementet 30 % mer i timavgift för städning av sina lokaler, än vi fick i ersättning för personlig assistans. Gäller samma relation även i dag? Är det kanske regeringens prioriteringar som brister?

Om inte Socialdepartementets arbetsgrupp på allvar diskuterar anpassningen av timersättningen för personlig assistans till kostnadsutvecklingen i jämförbara servicebranscher, måste våra representanter lämna den. Vi ska inte medverka till att vilseleda assistansbrukare och allmänheten!

Adolf Ratzka*

Socialdepartementet betalade 1997 ett städbolag 207 kronor per timme för att under "billig" kontorstid få sina lokaler städade medan ett företag som ordnar personlig assistans är begränsat till en schablonersättning på 168 kronor. Denna ersättning ska då inrymma extremt mycket arbete på "dyr" OB-tid. RED* Är relationen densamma i dag undrar Adolf Ratzka i sin ledare.

Foto: Kent Hallgren, Bildkällan